

– Напои ли конете?

– Не искаха да пият. Не са жадни.

А в обора започнали да ринат с копитата.

Царят рекъл:

– Ще ги изкарам – жадни са.

– Аз ги изкарах – не искаха. Утре чак. Сега се стъмни.

На другия ден пак отишъл царският син на кладенеца конете да напои. Те пак не искали. Плашели се от нещо.

– Тези коне само ме ядосват! Ще ги прибера – си казал царският син.

Вкъщи баща му го попитал:

– Човече, пиха ли?

– О, татко, пак не искаха.

– Ами утре ще ги изкараш.

На третия ден отново ги закарал на кладенеца. Тъкмо да пият – така се подплашили, че чак царския син съборили. Той казал:

– Чакай да видя какво толкова ги плаши.

И когато се навел над водата, видял момичето във водата. Видял очите си нагоре – кукла. Толкова била красива.

Отишъл в двореца при баща си и му казал:

– Татко, три дена подред изкарвам конете да пият вода, а те не искат. Но ако видиш какво има на дървото, направо ще пощурееш и ти. Прави каквото ще правиш, но това момиче искам да ми го доведеш за жена.

Отишъл той и си наел секачи. Започнали да секат дървото. Секат, секат, секат, но дървото не пада. Отишли си.

Вечерта рогачът се прибрал при сестра си. Удрял, удрял, удрял по дървото и то ставало по-дебело.

На другия ден секачите дошли отново и казали:

– Брей, каква е тая работа? Тъкмо снощи остана още малко да речем – сега дървото по-дебело станало. Отначало трябва да почнем.

И пак: секли, секли, секли – не могли да го отсекаат. Пак останало.

Дошъл си братът и гледа сестра му плаче горе. Като плаче, слезите ѝ капят върху му. Казал ѝ:

– Недей така, сестричке! Недей плака! Сърцето ми откача. Знам, че искат да те свалят от дървото. Недей плака! Аз ще направя дървото още по-дебело.